

THEATER

SLAAF

Ro Theater Rotterdam

SLAAF van Oscar van Woensel door Ro Theater; spel Jack Wouterse, regie Alize Zandwijk/ 27/10. rotheater.nl

Hein Janssen

Acteur Jack Wouterse is in het openbaar vrij openhartig over zijn verleden als verslaafde aan eten en cocaïne. In tv-optredens bij Wilfried de Jong vorig seizoen en onlangs in *Pauw & Witteman* vertelde hij zonder gêne en oprecht over zijn worsteling met het overmatig gebruik van genotsmiddelen. Na een ontwenningkuur in Schotland is hij met cocaïne gestopt, eten doet hij nog steeds. Te veel.

Over verslaving gaat de voorstelling *SLAAF* die hij nu bij het Ro Theater als solovoorstelling speelt. De tekst is geschreven door Oscar van Woensel, die zo zijn eigen ervaring heeft met drank & drugs. Wie denkt dat *SLAAF* derhalve onvervalst egotheater is geworden, komt bedrogen uit. Geen psychologie, geen bekentnissen, maar een snoeiharde, inktzwarte en bij tijd en wijle overdadige en behoorlijk uit de bocht vliegende tekst.

Het is begrijpelijk dat Van Woensel en Wouterse niet dicht bij de realiteit zijn gebleven, want *SLAAF* is theater een geen aflevering van *In Therapie*. Maar de gruwel waarmee de schrijver in dit geval zijn acteur heeft opgezadeld, gaat te ver om ook maar enig gevoel van compassie op te roepen. Dat hoeft op zich geen bezwaar te zijn, maar ook op abstracter niveau geeft *SLAAF* geen dieper inzicht in het hoe en waarom van verslaving. Behalve dan dat het de hel is.

Wouterse komt op in een soort isoleerkamer, ketent zichzelf vast, legt een pistool op tafel en begint aan zijn monoloog. Opgedragen aan zijn vader en moeder, van wie de vergeelde portretten aan de muur hangen. Iets verderop ligt een grote hoeveelheid eten op de grond, als corpus delicti. Kennelijk is dit zijn laatste uur en wil hij gelouterd afscheid nemen - van zijn verslaving, van het leven, van zichzelf. 'Mijn hoofd/Mijn arme hoofd/Eindelijk verlost van/Van al dat denken/Al die gedachten/Al die spoken/Spookgedachten/Denken is spoken.'

SLAAF is een litanie die zich beweegt tussen zelfbeklag en zelfinzicht, maar die ook alle kanten op stuitert. Heel basaal gaat het inderdaad over eten (inclusief een lofzang op de salade caprese en de frituurpan) en over cocaïne. Maar ook over religie, verwrongen seksualiteit, incest en kindermisbruik; de expliciete beschrijvingen daarvan dienen geen enkel ander doel dan te shockeren en van de man een monster te maken. Het zijn de angstdromen en nachtmerries die bij een afkickbehandeling horen, maar al met al is dit wereldbeeld zo gestoord dat het een enorme afstand schept tussen de acteur en deze toeschouwer. Die niettemin met ingehouden adem bijna anderhalf uur naar Jack Wouterse heeft gekeken.

In *SLAAF* speelt hij namelijk op fenomenale wijze een getroebleerde man die zich letterlijk en figuurlijk bloot geeft. In een mooie cadans van razernij, verwondering en bezinning, dendert hij zijn eigen afgang tegemoet. Kwetsbaar als een groot kind soms, dan weer boosaardig als een duivel. Hoe dan ook: slaaf van zichzelf.

Tekstueel vliegt SLAAF geregeld behoorlijk uit de bocht, maar Jack Wouterse speelt fenomenaal.

Jack Wouterse: kwetsbaar als een kind, boosaardig als de duivel.

Foto Bas Czerwinski

